

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **E. M.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2024, č. j. 54 A 24/2023 - 63,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2024, č. j. 54 A 24/2023 - 63, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný výrokem I. rozhodnutí ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-5834-38/PP-2023, zamítl žádost žalobce a neprodloužil platnost pobytové karty rodinného příslušníka občana EU dle § 87p odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť shledal důvod pro ukončení přechodného pobytu žalobce na území České republiky uvedený v § 87f odst. 3 písm. f) téhož zákona. Výrokem II. uvedeného rozhodnutí žalovaný stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“), který rozsudkem ze dne 18. 3. 2024, č. j. 54 A 24/2023 - 63, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud konstatoval, že dle § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalovaný ukončí rodinnému příslušníkovi občana EU přechodný pobyt na území, pokud ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li

zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana EU. Dále krajský soud shrnul závěry judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu pojmů *veřejný pořádek*, resp. *závažné narušení veřejného pořádku* a zrekapituloval rozhodnutí trestních soudů, kterými byl žalobce mezi lety 2006 až 2020 shledán vinným z trestných činů padělání a pozměnění veřejné listiny, nedovoleného ozbrojování, výtržnictví a vydírání (pod pohrůzkou užití střelné zbraně). Dále upozornil na to, že byl žalobce opakovaně uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití. Krajský soud tedy shledal, že žalobce v době vydání rozhodnutí žalovaného představoval aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku.

[4] Dále se krajský soud zabýval tím, zda je rozhodnutí žalovaného přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Krajský soud odkázal na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“). Konstatoval, že hledisko nejlepšího zájmu nezletilého dítěte nemusí za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem. Je nicméně nezbytné, aby mu správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost a našly spravedlivou rovnováhu mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a konkurujícím veřejným zájmem, a tuto svou úvahu dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Dále krajský soud uvedl, že dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „*SDEU*“) ze dne 8. 3. 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „*SFEU*“) v zásadě brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany EU, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost.

[5] Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce je ženatý a má tři nezletilé děti (nejstaršímu bylo v době vydání rozhodnutí žalovaného 14 let, nejmladšímu 2,5 roku), se kterými žije ve společné domácnosti ve vlastní nemovitosti. Všichni rodinní příslušníci žalobce jsou občany České republiky. Dále krajský soud zjistil, že žalobce podniká ve stavebnictví, přičemž jeho příjem činí přibližně 55 000 Kč měsíčně. Manželka žalobce byla v rozhodné době na mateřské dovolené a její příjem tvořil pouze rodičovský příspěvek. O domácnost se stará převážně manželka, přičemž žalobce jí s péčí o děti pomáhá. Dle krajského soudu je tedy zřejmé, že má žalobce na území České republiky vybudovány silné rodinné vazby a že je rodina závislá zejména na jeho příjmech. Dopady rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce tak krajský soud nepovažoval za přiměřené, neboť žalobcovy děti jsou na žalobci ekonomicky závislé a jsou odkázané na jeho výživu.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatel namítá, že čl. 8 Úmluvy nekoncepčuje právo na ochranu soukromého a rodinného života jako právo absolutní, a že je možné do něj zasáhnout právě i z důvodu zajištění veřejného pořádku či bezpečnosti státu. Podobně je tomu i v případě respektování nejlepšího zájmu dítěte, kterým je nutné se zabývat, avšak nelze jej vykládat jako absolutní povinnost rozhodovat výhradně v nejlepším zájmu dítěte, bez přihlédnutí k jiným hlediskům. Stěžovatel odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, který kategorizoval různá řízení podle toho, jakou váhu má v daném

pokračování

řízení nejlepší zájem dítěte. Řízení o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení přechodného pobytu spadá dle stěžovatele do čtvrté kategorie řízení vymezené Ústavním soudem v citovaném nálezu, a proto v zásadě není povinností žalovaného k nejlepšímu zájmu dítěte přihlížet. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (na jehož konkrétní rozhodnutí stěžovatel odkazuje) nicméně vyplývá, že nejlepší zájem dítěte má být zohledněn, ovšem jen jako jedno z více hledisek, nikoli jako kritérium zásadní či určující.

[8] Ke krajským soudem zmiňovanému čl. 20 SFEU stěžovatel namítá, že i samotná SFEU předpokládá určitá omezení práva pobytu a pohybu. Pokud SDEU v rozsudku ve věci *Ruiz Zambrano* dovodil právo rodičů nezletilého občana členského státu na udělení pobytového oprávnění v členském státě, pak toto právo nemůže být neomezené, ale je třeba na něj aplikovat stejná omezení jako na občana EU a jeho rodinného příslušníka dle čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Tuto otázku však SDEU v citovaném rozsudku neřešil a stěžovatel má tak za to, že tento rozsudek závěr krajského soudu nepodporuje. Stěžovatel není povinen udělit pobytové oprávnění každému rodiči občana ČR a nemusí tak učinit zejména, pokud tento rodič představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

[9] Dále stěžovatel uvádí, že v projednávané věci není vyloučeno, aby žalobce ve svém podnikání prostřednictvím společnosti X, jejímž je jednatelem a jediným společníkem, pokračoval ze zahraničí. Nadto je žalobce oprávněn na území ČR pobývat krátkodobě i bez víza. Co se týče příjmů žalobce, má stěžovatel za to, že žalobcem uvedený příjem ve výši přibližně 55 000 Kč měsíčně není jeho jediným příjmem. Ostatně sama žalobcova manželka uvedla, že žalobcův měsíční výdělek činí asi 100 000 Kč. Dle stěžovatele tedy nejsou veškeré zdroje příjmů žalobce závislé na území ČR a tím, že žalobce nebude mít na území ČR povolen pobyt, zdroje jeho příjmů nemusí být ohroženy. Stěžovatel dodává, že žalobcově manželce zřejmě v květnu 2024 skončila rodičovská dovolená, a lze tudíž očekávat, že bude i ona přispívat k finančnímu zajištění rodiny. Jde-li o osobní kontakt s rodinou, žalobce má možnost v rámci bezvízového styku rodinu na území ČR navštěvovat. Žalobce má rovněž zázemí v zemi původu, kde s manželkou vlastní byt, a návrat tam by mu tedy neměl činit potíže. V zemi původu se nachází i zbytek jeho rodiny a je tedy možné, aby se manželka s dětmi přesunula společně s žalobcem. V dnešní době je dle stěžovatele možné rovněž udržovat s rodinou kontakt „na dálku“. Dopad do rodinného a soukromého života tak nepřevažuje nad hrozbou, kterou pro své okolí žalobce představuje. Žalobce podle stěžovatele blíže neuvedl, jak jsou na něm jeho manželka a děti závislí, krom finanční závislosti, a stěžovatel tak neměl povinnost ani důvod rodinný život žalobce dále zkoumat. Dodává, že žalobce nemůže svoji rodinu používat jako „pojistku“ proti zrušení či neprodloužení pobytového oprávnění.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná pověřená osoba s příslušným vysokoškolským právnickým vzděláním.

[12] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Přijatelnost je obecně dána v případech,

k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikaturně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[13] V nyní projednávané věci je stěžovatelem žalovaný správní orgán. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu lze i v takovém případě považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval konstantní a bezrozpornou soudní judikaturu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 – 59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[14] Stěžovatel se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřil. Tvrzení o tom, že jeho rozhodnutí bylo nesprávně zrušeno z důvodu nepřiměřeného dopadu do soukromého a rodinného života žalobce však lze kvalifikovat jako možné zásadní pochybení krajského soudu ve smyslu citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Nejvyšší správní soud uvádí, že v rámci této kategorie přijatelnosti není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení takové intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. To ovšem ze stěžovatelovy argumentace vyplývá. Jestliže by byl závěr krajského soudu o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí stěžovatele do soukromého a rodinného života žalobce nesprávný, bylo by namístež žalobu zamítnout, a nikoli rozhodnutí stěžovatele zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[15] Kasační stížnost je tedy přijatelná.

[16] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Pro posouzení věci je stěžejní, zda je rozhodnutí stěžovatele přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a v souvislosti s tím také z hlediska nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce.

[19] Nejvyšší správní soud se přiměřeností rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince opakovaně zabýval. Dospěl přitom k tomu, že při hodnocení zásahu do práva na soukromý a rodinný život je třeba za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na straně jedné a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. rozsudek ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022 – 25, a tam citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva). Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy

pokračování

totiž není absolutní a poskytuje prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Azs 287/2022 - 34). Správní orgány a soudy musejí věnovat dostatečnou pozornost také hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem. Tuto úvahu musí ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (srov. rozsudky ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, či ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020 - 52). Zájem nezletilých dětí je důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu cizince, jedná se však jen o jeden z vícero zájmů, které je potřeba zvažovat (srov. rozsudek ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 - 33, č. 4034/2020 Sb. NSS). Hledisko nejlepšího zájmu dítěte tak nemusí vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem (srov. usnesení ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 Azs 32/2024 - 35). Účelem nynějšího řízení přitom není přímo upravit práva nebo povinnosti nezletilého dítěte, a hledisko nejlepšího zájmu dítěte tedy není rozhodujícím či zásadním kritériem (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>).

[20] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dále dospěl k závěru, že cizinci, kteří páchají na území ČR trestnou činnost, si mají a mohou být vědomi veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení této trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo cizince na jeho území pobývat (srov. rozsudky ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31).

[21] V nyní posuzované věci se stěžovatel ve svém rozhodnutí přiměřeností dopadu do rodinného a soukromého života žalobce zabýval na str. 10 až 12 a dále na str. 15. Konstatoval, že skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat na území ČR v soužití se svou rodinou stejným způsobem jako doposud, lze považovat za zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život, nicméně jedná se o zásah přiměřený. K tomu uvedl, že žalobce se (krom jednoho případu) trestné činnosti dopouštěl v době, kdy již vedl na území ČR rodinný život, a měl si tak být vědom negativních následků svého jednání, včetně potenciální ztráty možnosti pobývat na území ČR. Dále stěžovatel ve svém rozhodnutí připustil, že rodina žalobce je převážně závislá na jeho příjmech. Současně však zdůraznil, že žalobce může své podnikání realizovat i bez pobytu na území ČR. Stěžovatel se zabýval rovněž zdravotním stavem členů žalobcovy rodiny a uzavřel, že žalobcova manželka trpí systémovým lupusem v remisi, nicméně žádné léky neužívá a dochází pouze na lékařské kontroly, a žalobcovy děti jsou zdravé. Dále podotkl, že v zemi původu vlastní žalobce s manželkou byt a žalobcovi rodiče rodinný dům. Současně žalobce udržuje vztahy se svými rodiči žijícími v zemi původu, je v produktivním věku a dobrém zdravotním stavu a nic mu tak nebrání se v zemi původu integrovat. Stěžovatel dále zdůraznil, že žalobci nebyla stanovena doba, po kterou se mu zakazuje pobývat na území ČR. Jako držitel biometrického cestovního pasu Republiky Severní Makedonie může v ČR pobývat v rámci tzv. bezvízového režimu a se svou rodinou se navštěvovat, případně jej může jeho rodina následovat do země původu. V řízení nevyšlo najevo, že by finanční situace žalobce znemožňovala pravidelné cestování mezi ČR a zemí původu. Stěžovatel dodal, že jeho rozhodnutím není žalobci znemožněno, aby v budoucnu získal příslušné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Bude však nezbytné, aby se žalobce „osvědčil“ a dlouhodobě vedl řádný život.

[22] V reakci na vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí stěžovatel dále uvedl, že je obecně nepřijatelné, aby rodinné vazby cizince na území tvořily „*neproniknutelný štít*“ a zajistily cizinci časově neomezený pobyt na území bez ohledu na to, jak společensky škodlivého jednání se dopustil. Žalobce sám přistupoval ke své rodině nezodpovědně a porušoval právní předpisy, ačkoliv měl vědět, že za jeho chování bude v důsledku sankcionována i jeho rodina.

[23] Stěžovatel se tedy ve svém rozhodnutí podrobně zabýval rodinným a soukromým životem žalobce a přihlédl také k nejlepšímu zájmu nezletilých dětí. V souladu s výše citovanou judikaturou zdejšího soudu přitom dospěl k závěru, že sice dojde k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, nicméně vzhledem k okolnostem tohoto konkrétního případu se nejedná o zásah natolik závažný, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Tento svůj závěr stěžovatel dostatečně odůvodnil, jelikož z jeho rozhodnutí je zřejmé, k jakým skutečnostem přihlédl, jak je hodnotil a proč shledal zásah do soukromého a rodinného života žalobce jako přiměřený. Krajský soud oproti stěžovateli pouze poměrně stručně zrekapituloval žalobcovy rodinné poměry a uzavřel, že „*[z]a takové situace nepovažuje soud dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a zejména jeho dětí za přiměřené, neboť žalobcovy nezletilé děti nízkého věku jsou na žalobci ekonomicky závislé, a tedy i jsou v tomto směru odkázané na jeho výživu.*“

[24] Z napadeného rozsudku se podává, že krajský soud považoval pro zásah do soukromého a rodinného života žalobce, resp. pro zohlednění nejlepšího zájmu nezletilých dětí za zásadní skutečnost, že je rodina na žalobci finančně závislá. Nezohlednil však další okolnosti zmiňované v rozhodnutí stěžovatele, které byly pro posouzení intenzity zásahu do rodinného a soukromého života relevantní, jako například možnost žalobce získávat finanční prostředky v zemi původu, navštěvovat rodinu na území ČR či možnost přesunu celé rodiny do země původu. Na rozdíl od stěžovatele nepřihlédl ani k tomu, že žalobce se dopouštěl úmyslné trestné činnosti již v době, kdy vedl rodinný život. Krajský soud tak pominul některé relevantní okolnosti dané věci a v důsledku toho nesprávně posoudil přiměřenost rozhodnutí stěžovatele z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

[25] Co se týče odkazu krajského soudu na rozsudek ve věci *Luiz Zambrano*, lze s ním souhlasit, že SDEU v tomto rozsudku dospěl k závěru, že čl. 20 SFEU v zásadě brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníkovi třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany EU, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost. Dle SDEU by taková rozhodnutí uvedené děti připravila o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statusem občana EU. Odepření pobytu ve smyslu citovaného rozsudku však nelze vykládat tak, že rodič občana EU má právo na jakékoliv pobytové oprávnění, o které požádá, ale je třeba jej chápat jako nemožnost odepření všech pobytových titulů. Zjednodušeně řečeno, cizinec musí mít reálnou možnost získat alespoň nějaký (legální) pobytový status, avšak nemusí se jednat o status pro něj nejvýhodnější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019 - 49, č. 4281/2022 Sb. NSS).

[26] Jak konstatoval již stěžovatel ve svém rozhodnutí, žalobce může jako držitel biometrického cestovního pasu Republiky Severní Makedonie na území ČR přechodně pobývat bez víza v souladu s § 18 zákona o pobytu cizinců. Nadto, v posuzované věci

pokračování

nehrozí, že by nezletilé děti, které jsou občany ČR, byly nuceny vycestovat společně s žalobcem, nebo že by o ně v případě vycestování samotného žalobce neměl kdo pečovat. Nezletilé děti mohou zůstat na území ČR společně se svojí matkou (rovněž občankou ČR), která je schopna jim zajistit potřebnou péči, přičemž, jak bylo uvedeno výše, žalobce může finanční prostředky pro svoji rodinu získávat i mimo území ČR.

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, jelikož krajský soud nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí stěžovatele do soukromého a rodinného života žalobce (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto postupem podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[28] V průběhu dalšího řízení krajský soud bude vycházet z toho, že s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci je rozhodnutí stěžovatele z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřené. Tento právní názor je pro krajský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[29] V novém rozhodnutí ve věci rozhodne krajský soud též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu